

Univerzita Palackého
v Olomouci

sp.zn. [REDACTED]/ZNEPLATNĚNÍ/01/2018

č. j. UPOL-109065/9410-2018

V Olomouci dne 31.8.2018

Rozhodnutí

Rektor Univerzity Palackého v Olomouci, prof. Mgr. Jaroslav Miller, M.A., Ph.D., jako příslušný správní orgán dle § 47c odst. 1 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách), ve znění pozdějších předpisů, rozhodl na základě § 47c odst. 2 písm. b) zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách), ve znění pozdějších předpisů, v řízení o vyslovení neplatnosti vykonání součásti státní zkoušky [REDACTED]
[REDACTED], bývalé studentky prezenční formy studia, Magisterského studijního programu Právo a právní věda M6805, studijního oboru Právo, uskutečňovaného na Právnické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci,

takto:

**vyslovuje se neplatnost vykonání součásti státní zkoušky z předmětů KPT/NSZZ3
Trestní právo a VPK/NSZZ2 Správní právo.**

Odůvodnění:

V souladu s § 61 odst. 1 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vysokých školách“) platí, že „Uchazeč se stává studentem dnem zápisu do studia; osoba, které bylo studium přerušeno, se stává studentem dnem opětovného zápisu do studia“. Dne 03.09.2012 se [REDACTED]
[REDACTED], zapsala do prezenční formy studia na Právnické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci (dále jen „UP“), Magisterského studijního programu Právo a právní věda M6805, studijní obor (zkratka studijního oboru) Právo (dále jen „studium“) jak bylo zjištěno ze správního spisu č.l. 29 – 85 (studijní spis – č.l. 3).

Na závěr studia [REDAKCE]
[REDAKCE], vykonala čtyři součásti státní zkoušky:

- Obhajoba diplomové práce dne [REDAKCE],
- z předmětů KPT/NSZZ3 Trestní právo a VPK/NSZZ2 Správní právo dne [REDAKCE],
- a z předmětu SPK/NSZZ1 Soukromé právo dne [REDAKCE],

přičemž vykonáním poslední součásti státní zkoušky dne [REDAKCE] [REDAKCE], absolvovala studium v souladu s § 55 odst. 1 zákona o vysokých školách, protože dle stavu věcí známých v tento okamžik splnila všechny podmínky pro absolvování studia. Neboť dle zmíněného ustanovení platí, že „*Studium se řádně ukončuje absolvováním studia v příslušném studijním programu. Dnem ukončení studia je den, kdy byla vykonána státní zkouška předepsaná na závěr studia nebo její poslední část.*“

Dále rozhodující správní orgán, tj. rektor UP, shrne průběh celého případu v návaznosti na správní spis sp. zn. [REDAKCE]/ZNEPLATNĚNÍ/01/2018, který je v rámci řízení o vyslovení neplatnosti vykonání součásti státní zkoušky (dále jen „*řízení*“) jím veden.

Dne 22.3.2018 (zavedeno do elektronické spisové služby UP dne 23.3.2018, pod č.j. UPOL-51704/6160-2018, č.l. 2 – 3 správního spisu) byl do emailové schránky UP (e-podatelna@upol.cz) doručen podnět ze dne 21.3.2018 k zahájení řízení o vyslovení neplatnosti vykonání státní závěrečné zkoušky. Podnět byl zaslán z emailové adresy [REDAKCE] a zasilatel podnětu se označil jako [REDAKCE] (dále jen „*zasílatel*“).

Zasílatel vylíčil ve svém podnětu průběh součásti státní zkoušky [REDAKCE] [REDAKCE], z předmětů KPT/NSZZ3 Trestní právo a VPK/NSZZ2 Správní právo dne [REDAKCE] (dále jen „*součásti státní zkoušky*“). Dle sdělení zasilatele měla za pomoci jeho osoby, kdy s ním byla po celou dobu výkonu součásti státní zkoušky v telefonickém kontaktu za pomoci technického zařízení – miniaturní reproduktor v uchu a k němu dodávanému mikrofonu skrytému pod šaty, sdělovat příslušnou vylosovanou otázku a dále naslouchat reprodukci svých vlastních zápisků, které jí zasilatel během hovoru předčítal, aby mohla lépe reagovat na položené otázky zkušební komise. K doložení svých tvrzení zasilatel zaslal rovněž záznam telefonního hovoru a výtisk obrazovky mobilního telefonu ze softwaru All Calls Record, kterým prokazuje okamžik započetí hovoru a dobu jeho trvání (přílohy k č.l. 1 správního spisu).

Dle § 47c odst. 4 písm. b) zákona o vysokých školách platí, že „*Řízení o vyslovení neplatnosti se zahajuje z moci úřední; zahájeno může být rektorem nejpozději do 3 let ode dne vykonání nebo zdánlivého vykonání státní zkoušky nebo její poslední součásti...*“. Rovněž z § 47d odst. 3 zákona o vysokých školách plyne, že „*Účastníkem řízení o vyslovení neplatnosti je pouze osoba, o jejíž státní zkoušku nebo její součást nebo obhajobu disertační práce jde.*“, přičemž podle § 46 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“) platí, že „*Řízení z moci úřední je zahájeno dnem, kdy správní orgán oznámil zahájení řízení účastníkovi uvedenému v § 27 odst. 1 doručením oznámení nebo ústním prohlášením, a není-li správnímu orgánu tento účastník znám, pak kterémukoliv jinému účastníkovi. Oznámení musí obsahovat označení správního orgánu, předmět řízení, jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby.*“

Na základě doposud uvedených skutečností a při zohlednění lhůty pro zahájení řízení rektor UP (dále rovněž jako „*rozhodující správní orgán*“) zvážil zasláný podnět ze dne 21.3.2018 a uvědomil

██████████ (dále jen „účastnice řízení“) oznámením o zahájení řízení o vyslovení neplatnosti vykonání součásti státní zkoušky ze dne 17.4.2018 č.j. UPOL-58313/9410-2018 (č.l. 4 správního spisu) o tom, že UP byl předložen podnět, který zakládá důvodné pochybnosti o průběhu součásti její státní zkoušky. Oznámení o zahájení řízení o vyslovení neplatnosti vykonání součásti státní zkoušky ze dne 17.4.2018 č.j. UPOL-58313/9410-2018 bylo účastnici řízení doručeno dne 19.4.2018, přičemž tímto dnem bylo řízení zahájeno.

Dne 19.4.2018 pod č.j. UPOL-59802/916031-2018 (č.l. 5 správního spisu) doručila účastnice řízení do datové schránky UP dotaz a požádala o nahlédnutí do správního spisu, aby zjistila z jakého důvodu bylo řízení zahájeno.

V souladu § 38 odst. 1 správního řádu platí, že *„Účastníci a jejich zástupci mají právo nahlížet do spisu, a to i v případě, že je rozhodnutí ve věci již v právní moci (§ 73). Není-li účastník zastoupen, může spolu s účastníkem nahlížet do spisu i jeho podpůrce“*. Na základě § 38 odst. 4 správního řádu platí, že *„S právem nahlížet do spisu je spojeno právo činit si výpisy a právo na to, aby správní orgán pořídil kopie spisu nebo jeho části.“*

Dne 20.4.2018 bylo prostřednictvím datové schránky účastnice doručeno úřední sdělení ze dne 20.4.2018 č.j. UPOL-59997/9410-2018 (č.l. 6 správního spisu), kterým jí bylo umožněno uplatnit právo nahlížet do správního spisu, přičemž tohoto práva mohla účastnice řízení či její zástupce využít dne 27.4.2018.

Dne 27.4.2018 se účastnice osobně dostavila k uplatnění svého práva nahlížet do spisu, přičemž spis jí byl dán k nahlédnutí v době od 9:30 do 9:45. Jak plyne z úředního záznamu (č.l. 8 správního spisu) účastnice řízení si učinila mobilním telefonem kopie č.l. 1 správního spisu včetně příloh a zároveň jí bylo předáno CD se zaslaným záznamem telefonního hovoru – „vypálený soubor z přílohy emailu – založeno jako příloha u listu č. 1 správního spisu.

Z § 47c odst. 6 zákona o vysokých školách plyne, že *„Součástí podkladů pro rozhodnutí v řízení o vyslovení neplatnosti je stanovisko přezkumné komise. Přezkumná komise má 7 členů, z toho 6 členů jmenovaných rektorem z profesorů, docentů nebo dalších odborníků; sedmý člen komise je rektorem jmenován z řad studentů veřejné vysoké školy. Podrobnosti o složení přezkumné komise stanoví vnitřní předpis veřejné vysoké školy. Přezkumná komise se usnává nadpoloviční většinou hlasů všech svých členů.“* Dle čl. 57 odst. 1 písm. p) Statutu UP pak rovněž platí, že *„Vnitřními předpisy UP podle § 17 odst. 1 zákona, jež jsou registrovány ministerstvem v souladu s § 36 zákona“* je *„p) Řád přezkumné komise UP“*, a dále dle čl. 3 odst. 1 Řádu přezkumné komise Univerzity Palackého v Olomouci, vnitřního předpisu UP č. R-A-17/03 (dále jen „Řád“), platí, že *„Členové přezkumné komise státních zkoušek jsou jmenováni ... rektorem UP z profesorů, docentů a dalších odborníků a studentů fakulty UP, které se osoba, o jejíž státní zkoušku nebo její součást nebo obhajobu disertační práce jde, stala absolventem.“* V souladu s uvedeným jmenoval rektor UP dne 2.5.2018 členy přezkumné komise UP dle klíče uvedeného v Řádu (jmenovací dekrety viz. přílohy k č. l. 9 správního spisu).

Dle § 47d odst. 1 zákona o vysokých školách platí, že *„...Přezkumná komise podá své stanovisko do 90 dnů ode dne, kdy je o něj požádána rektorem...“* a dle čl. 4 odst. 1 Řádu platí, že *„...Pozvánku na ustavující zasedání (dále jen „pozvánka“) rozesílá rektor UP členům přezkumné komise emailem. Přílohou pozvánky je oznámení o zahájení řízení, které musí být odůvodněné, včetně potvrzení o jeho doručení a žádost rektora UP o sdělení stanoviska podle čl. 7“*. Rektor UP tedy požádal členy přezkumné komise UP o sdělení stanoviska v řízení v zákonné lhůtě (čl. 10 správního spisu). Zároveň podle čl. 4 odst. 1 Řádu (viz. výše) rektor UP svolal ustavující zasedání přezkumné komise UP na den 16.5.2018.

Dne 6.5.2018 doručila účastnice řízení prostřednictvím datové schránky UP své vyjádření ke spisu a důkazům - č.j. UPOL-64120/916031-2018 (č.l. 11 – 14 správního spisu) spolu s přílohami (dále jen „vyjádření ze dne 6.5.2018“). Ve svém vyjádření ze dne 6.5.2018 se účastnice řízení nejprve vyjádřila k osobě zasilatele, vylíčila jejich vzájemný vztah a vyjádřila svoji domněnku, proč byl podnět zasilatelem učiněn. Dále zpochybnila legálnost pořízení nahrávky jejího hovoru v návaznosti na nález Ústavního soudu č. II. ÚS 1774/14 ze dne 9.12.2014 a v přílohách připojila svůj textový přepis záznamu telefonního hovoru.

Účastnice řízení poté navrhuje důkaz svědeckými výpověďmi akademických pracovníků UP, aby prokázala svoji úroveň znalostí z jednotlivých oblastí práva, aby tím popřela rozporující tvrzení zasilatele o svých znalostech.

Poté účastnice vyjadřuje názor nad tím, jak vůbec nahrávka vznikla, vyjadřuje svoji domněnku o náhodném hovoru a navrhuje důkaz výsledkem svědka [REDAKCE]. Rovněž konstatuje, že na nahrávce není patrná vzájemná interakce mezi jí samotnou a zasilatelem a podává přepis mezi tím, co jí bylo zasilatelem sděleno a co sama řekla. Závěrem pak účastnice řízení vyjadřuje názor na případnou medializaci případu zasilatelem, to, proč jí nebylo napovídáno u zbylé součásti závěrečné zkoušky a jaké dopady případné zneplatnění pro ni bude mít.

Ve dnech 16.5.2018 (ustavující zasedání), 6.6.2018 (následné zasedání) a 26.5.2018 (následné zasedání) v rámci probíhajícího řízení proběhla zasedání přezkumné komise UP. Zasedání přezkumné komise UP byla v souladu s čl. 2 odst. 2 Řádu – „Zasedání přezkumné komise státních zkoušek jsou neveřejná“ – neveřejná, proto správní spis obsahuje o průběhu zasedání toliko pouze krátký záznam a záznam o zasedání přezkumné komise UP ze dne 26.5.2018, pak obsahuje hlasovací lístky o závěrečném tajném hlasování přezkumné komise UP. Dne 27.6.2018 prostřednictvím své předsedkyně doručila přezkumná komise UP rektorovi UP své stanovisko (č.l. 22 – 26 správního spisu). Přezkumná komise UP navrhla rektorovi UP vyslovit neplatnost vykonání součásti státní zkoušky, přičemž pro takto formulované stanovisko hlasovalo šest z celkově sedmi členů přezkumné komise UP.

Přezkumná komise UP svoje stanovisko opírá o § 47c odst. 2 písm. b) zákona o vysokých školách, protože se domnívá, že účastnice řízení je osobou, která v důsledku jiného úmyslného jednání proti dobrým mravům, neuvedeného v písmenu a) § 47 odst. 2 zákona o vysokých školách, splnila jen zdánlivě podmínky nebo předpoklady stanovené zákonem o vysokých školách, studijním programem nebo studijním a zkušebním řádem pro konání a úspěšné vykonání státní zkoušky nebo její součástí, šlo-li o soustavné jednání proti dobrým mravům.

Přezkumná komise UP se v návaznosti na vyjádření účastnice řízení ze dne 6.5.2018 zaměřila nejprve na vzájemnou interakci v záznamu telefonního hovoru mezi účastnicí řízení a zasilatelem. Dle stanoviska přezkumné komise UP se jednalo jednoznačně o oboustrannou komunikaci, byť – logicky – s převahou mluveného slova na straně zasilatele.

Ze záznamu telefonního hovoru jednoznačně plyne, že šlo o záměrnou komunikaci mezi účastnicí řízení a zasilatelem. Například v čase 1.52 nahrávky zasilatel říká: „Pokud jsi „ready, vzdychni“ a následuje povzdech účastnice řízení. Obdobně reaguje vzdychnutím na výzvu zasilatele účastnice řízení v čase 15.35 – 15.58, aby ho ujistila, že správně slyšel z její strany název otázky „Trestní odpovědnost právnických osob“. Dále v čase 41.50 – 42.00 opakuje účastnice řízení po zasilateli výraz „materiální“ jako jeho nápovědu na dotaz položený zkoušejícím. Zcela stejně pak činí účastnice řízení v čase 43.00 – 43.20, opět po zasilateli opakuje výraz „materiální“ jako svoji odpověď na dotaz zkoušejícího. V čase 47.18 – 47.30 jí zasilatel napovídá odpověď „správní obvod“, kterou pak účastnice řízení opakuje zkoušejícímu. V čase 52.00 – 52.30 napovídá zasilatel účastnici řízení, že jde o Ministerstvo vnitra, ta opět opakuje. V čase 56.30 – 56.50 – nápověda „subvence“,

opět účastnice řízení opakuje zkoušejícímu. V čase 59.00 – 60.00 – náповěda „jeden až dvacet let“, opět opakuje. Na samý závěr hovoru pak zasilatel říká: „Zavolej mi normálně, ať nejsi nápadná“. Účastnice řízení odpovídá: „Dobře“ (1:08:00 až konec nahrávky).

S ohledem na množství interakcí došla přezkumná komise UP k závěru, že ze strany účastnice řízení šlo o úmyslné jednání, kdy zcela vědomě a cíleně komunikovala za pomoci mobilního telefonu se zasilatelem po celou dobu přípravy i průběhy státní závěrečné zkoušky. Účastnice řízení dle jejich názoru musela vědět, že svým jednáním porušuje chráněný zájem – v tomto případě zájem na řádném a zákonném průběhu státní závěrečné zkoušky, porušit jej chtěla nebo s tím přinejmenším byla ztotožněna. Její úmyslné jednání je předloženou nahrávkou dle stanoviska přezkumné komise UP jednoznačně podloženo.

Zároveň dle závěrů přezkumné komise UP šlo ze strany účastnice řízení o jednání rozporné s dobrými mravy (otázka dobrých mravů byla opakovaně judikaturou řešena např. Usnesení Ústavního soudu ze dne 26. 2. 1998, sp. zn. II. ÚS 249/97, Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. 3 Cdo 69/96. Srov. i další rozsudky Nejvyššího soudu k dobrým mravům a jejich vymezení: rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 6. 2000, sp. zn. 21 Cdo 1880/1999; či rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 11. 2003, sp. zn. 30 Cdo 664/2002), kdy výše popsané jednání účastnice řízení v podobě zakázaného napovídání a podvodného jednání u státních zkoušek není zásadně v souladu se zásadami a principy uznávanými českou společností a společenským řádem jakožto tzv. dobré mravy v oblasti jak obecně jednání a počínání si člověka ve společnosti, tak konkrétně i v rámci plnění povinností studenta vysoké školy.

Dle názoru přezkumné komise UP účastnice řízení splnila jen zdánlivě podmínky a předpoklady stanovené zákonem o vysokých školách, studijním programem nebo studijním a zkušebním řádem pro konání a úspěšné vykonání státní zkoušky nebo její součástí. Přezkumná komise UP vyslovila názor, že obecně jakákoli zkouška či jiný způsob ověřování znalostí předpokládá, že jde o znalosti a vědomosti pouze a výlučně osoby zkoušené, které nabyla a jež prezentuje sama a za sebe v průběhu zkoušky. Pouze takové znalosti a vědomosti mohou být hodnoceny a brány jako relevantní pro posouzení, zda osoba zkoušku řádně vykonala, či nikoli. Zákon o vysokých školách pak v § 63 odst. 1 a 2 stanoví, že studijní povinnosti studenta vyplývají ze studijního programu a studijního a zkušebního řádu, přičemž student je povinen dodržovat vnitřní předpisy vysoké školy a jejich součástí. Studijní a zkušební řád UP pak v čl. 24a odst. 1 hovoří o tom, že pokusí-li se student podvodem nebo za použití nedovolených prostředků ovlivnit výsledek zápočtu, kolokvia či zkoušky, nebude mu zápočet udělen či kolokvium uděleno, resp. zkouška bude hodnocena stupněm „F“. Podle čl. 54 odst. 1 a 2 téhož předpisu pak je student odpovědný za disciplinární přestupek, pokud zaviněně poruší povinnosti stanovené právními předpisy nebo vnitřními předpisy UP a jejich součástí, přičemž za porušení povinností studenta se považuje i podvodné jednání související s plněním studijních povinností a vykazováním jejich splnění. Z daného a contrario jednoznačně plyne, že student je povinen plnit své studijní povinnosti nejen samostatně a sám, osobně, ale též řádně a čestně, bez jakýchkoli podvodných jednání. Svým jednáním tedy účastnice řízení splnila podmínky státní závěrečné zkoušky a ukončení studia jen zdánlivě a v rozporu s právními předpisy i vnitřními předpisy UP, když používala zakázanou náповědu ze strany zasilatele po celou dobu konání státní zkoušky. Státní zkoušku tak nevykonala samostatně.

Rovněž přezkumná komise UP vyhodnotila jednání účastnice řízení jako jednání soustavné, protože znak soustavnosti je v případě této skutkové podstaty nezbytné vztáhnout k relativně krátkému a jasně časově vymezenému okamžiku, kterým je průběh státní závěrečné zkoušky (v tomto konkrétním případě 60 – 70 minut), neboť právě o vyslovení její neplatnosti v řízení jde. S ohledem na tuto skutečnost lze konstatovat – a plyne to i z výše uvedených pasáží citovaných ze záznamu

telefonního hovoru – že jednání proti dobrým mravům účastnice řízení, tj. komunikace se zasilatelem za účelem náповědy, trvala celou dobu průběhu státní zkoušky a nejednalo se tedy o jednání jednorázové.

Závěrem svého stanoviska se přezkumná komise UP rozhodla zhodnotit zásadní otázku použitelnosti předmětného záznamu telefonního hovoru jako důkazu v řízení, přičemž přezkumná komise UP došla k závěru, že předmětný záznam telefonního hovoru použitelný jako důkaz ve správním řízení je. Svůj názor uvádí s odkazem na § 86 občanského zákoníku, kdy „*nikdo nesmí zasáhnout do soukromí jiného, nemá-li k tomu zákonný důvod; zejména nelze bez svolení člověka narušit jeho soukromé prostory, sledovat jeho soukromý život nebo pořizovat o tom zvukový nebo obrazový záznam, využívat takové či jiné záznamy pořízené o soukromém životě člověka třetí osobou nebo takové záznamy o jeho soukromém životě šířit...*“

Dále přezkumná komise UP ovšem konstatuje, že předmětná nahrávka se nijak netýká soukromého života účastnice řízení, neboť zaznamenává nikoli projevy osobní povahy, nýbrž obsah a průběh státní závěrečné zkoušky na vysoké škole, tedy průběh veřejného aktu souvisejícího s ověřováním předpokladů pro získání vysokoškolského diplomu. Obsah sdělení účastnice řízení v rámci předmětné nahrávky jsou určena právě zkušební komisi, nikoli primárně druhé telefonující osobě (zasílatel).

Podle názoru přezkumné komise UP nejde o typický telefonní hovor, který je z povahy věci neveřejný, ale o záznam průběhu státní zkoušky, jejíž průběh je naopak ze zákona veřejný (§ 53 odst. 1 zákona o vysokých školách). Stejně tak nelze nahrávku připodobnit tajnému nahrávání soukromého hovoru proběhnuvšího mezi čtyřma očima, neboť jde o záznam průběhu veřejné státní zkoušky.

V nálezu Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 1774/14, ze dne 9. 12. 2014, na který odkazuje ve svém vyjádření účastnice, se Ústavní soud přiklonil k možnosti použití nahrávky rozhovoru zaměstnance a zaměstnavatele jako důkazu v pracovněprávním sporu. Ústavní soud zde uvedl, že „pokud obecné soudy nepřipustí jako důkaz účastníkem řízení (zaměstnancem) navrhovanou audionahrávku rozhovoru mezi jím a členem zahraničního vedení zaměstnavatele, způsobí zásadně ovlivnit skutková zjištění v projednávané věci, tzn. přispěje k objasnění skutečného důvodu výpovědi z pracovního poměru, nedůvodně tak upřednostní právo na ochranu osobnosti této nahrávané osoby před právem zaměstnance jako slabší strany sporu na spravedlivý proces podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod“. Ústavní soud dal tedy přednost použitelnosti nahrávky jako důkazu před zájmy nahrávané osoby.

Ústavní soud ve zmíněném nálezu mj. uvádí, že „*základním kritériem, jež má vést k rozhodnutí o použitelnosti či nepoužitelnosti záznamu rozhovoru pořízeného soukromou osobou bez vědomí nahrávané osoby jako důkazu v příslušném řízení, je poměrování chráněných práv a zájmů, které se v této soukromé sféře střetávají [...]. Kromě okolností, za nichž byla taková nahrávka pořízena, bude rozhodující i význam právem chráněného či uznávaného zájmu, který je předmětem vlastního řízení, a možnosti, které měl účastník uplatňující informace z nahrávky k dispozici k tomu, aby získal takové informace jiným způsobem než za cenu porušení soukromí druhé osoby*“.

Přezkumná komise UP v posuzovaném případě vzala v potaz jak okolnosti, za nichž byla nahrávka pořízena (konání státní zkoušky na vysoké škole), chráněný zájem, který je předmětem probíhajícího řízení (zájem na řádném průběhu studia, resp. zabránění podvodům při plnění povinností studentů na vysoké škole), i povahu obsahu nahrávky (tj. záznam průběhu zkoušky, nikoli soukromý telefonát mezi účastnicí řízení a zasilatelem).

Účastnice řízení ve svém vyjádření ze dne 6.5.2018 cituje z uvedeného nálezu pasáž, ve kterém Ústavní soud uvádí: „*pokud by však uvedená audionahrávka obsahovala projevy osobní povahy*

člena zahraničního vedení zaměstnavatele, který si nebyl vědom, že by byl nahráván, převáží v nyní projednávaném případě ochrana práva stěžovatele na spravedlivý proces zaručeného čl. 36 odst. 1 Listiny. Za běžných okolností je svévolné nahrávání soukromých rozhovorů bez vědomí jejich účastníků hrubým zásahem do jejich soukromí. Takovýto postup s rysy záludnosti je ve velké většině případů morálně i právně zcela nepřijatelný, zejména, je-li veden záměrem nahrávanou osobu poškodit“.

Z výše uvedeného dle stanoviska přezkumné komise UP jednak vyplývá, že i v případě, že nahrávka obsahuje projevy osobní povahy, je v některých případech přípustné (např. právě v tom, který řešil Ústavní soud) nahrávku jako důkaz použít. Kritériem pro posouzení je intenzita zájmů, které jsou v kolizi. Přezkumná komise UP shledala, že zájem na ochraně soukromí účastnice řízení je velmi slabý, neboť v posuzovaném případě nahrávka projevy osobní povahy neobsahuje, nýbrž zachycuje průběh veřejné státní zkoušky, naopak zájem na odhalení podvodů při získání vysokoškolské kvalifikace je velmi silný, zvláště pak v souvislosti se stále rostoucí dostupností a sofistikováním řady technických pomůcek či prostředků.

Poté, co přezkumná komise UP doručila dne 27.6.2018 své stanovisko, si rektor UP dále vyžádal stanovisko členů komise státních zkoušek, u nichž účastnice řízení součástí státní zkoušky skládala. K žádosti o vyjádření zaslal toliko jeden člen komise státních zkoušek své vyjádření (č.l. 27 správního spisu), v němž vyjádřil názor, že předmětná nahrávka skutečně zachycuje průběh zkoušení účastnice řízení v rámci státní závěrečné zkoušky. Podle záznamu byl tento člen schopen rozeznat hlasy obou dalších zkoušejících. Záznam odpovídá standardnímu průběhu zkoušky. Člen komise však musel rovněž konstatovat, že si nevzpomíná na žádnou anomálii či nezvyklost v průběhu zkoušky, která by nasvědčovala tomu, že účastníci řízení při přípravě i v průběhu samotného zkoušení někdo radí pomocí mobilního zařízení.

Závěrem si rozhodující správní orgán vyžádal z Právnické fakulty UP soupis otázek (č.l. 28 správního spisu), které si jednotliví studenti dne [REDAKCE] u dotčené zkušební komise (u níž skládala příslušnou součást státní zkoušky i účastnice řízení) vylosovali, přičemž otázky účastnice řízení jsou barevně označeny.

Dle § 36 odst. 3 správního řádu platí, že „Nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, ...“ Účastnice řízení byla tedy oznámením o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 23.7.2018, č.j. UPOL-98585/9410-2018 (č.l. 87 správního spisu) informována, že byly shromážděny podklady pro vydání rozhodnutí a jako účastnice řízení má možnost se před vydáním rozhodnutí vyjádřit k jeho podkladům. Oznámení o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 23.7.2018, č.j. UPOL-98585/9410-2018 bylo účastnici řízení doručeno do datové schránky dne 30.7.2018.

Na základě následné komunikace se účastnice řízení dostavila dne 3.8.2018 k nahlédnutí do správního spisu a učinila si kopie č.l. 22 – 26 správního spisu s tím, že požádala o možnost zaslat vyjádření k podkladům do jednoho týdne.

Dne 10.8.2018 pod č.j. UPOL-103712/916031-2018 (čl. 89 – 93 správního spisu) doručil právní zástupce účastnice řízení do datové schránky UP vyjádření, přičemž připojil rovněž plnou moc.

Ve svém vyjádření se právní zástupce účastnice řízení omezil toliko na rozporování legálnosti záznamu telefonního hovoru (obdobně jako sama účastnice řízení ve vyjádření ze dne 6.5.2018), komentář k osobě zaslátelce a náznak zpochybnění autenticity záznamu telefonního hovoru.

Rozhodující správní orgán se při svém rozhodování opíral pouze o důkazy a písemnosti založené ve správním spise, který je v řízení veden a rozhodl se žádné další důkazy navrhané účastnicí řízení neprovádět. Považuje za zcela nadbytečné a nemožné v rámci řízení cokoli o skutečném stavu věcí

vypovědět, provedení výsledku (či požadovat písemné vyjádření) od účastníci řízení navrhovaných akademických pracovníků, protože tito by možná mohli hodnotit její znalosti z příslušných oblastí práva, nicméně hodnocení znalostí účastnice řízení není předmětem tohoto řízení, předmětem řízení je pouze to, zda při vykonání součásti státní zkoušky soustavně a úmyslně jednala proti dobrým mravům a nesplnila nebo splnila jen zdánlivě podmínky nebo předpoklady stanovené zákonem o vysokých školách, studijním programem nebo studijním a zkušebním řádem pro konání a úspěšné vykonání součásti státní zkoušky. Příslušný § 47c odst. 2 písm. b) zákona o vysokých školách, totiž s ohledem na zákonodárcem zvolenou konstrukci, jak ostatně plyne i z důvodové zprávy k z. č. 137/2016 Sb., neobsahuje jednu skutkovou podstatu, ale hned tři. První z nich se týká úmyslného neoprávněného užití díla jiné osoby hrubě porušujícího právní předpisy upravující ochranu duševního vlastnictví. Druhá skutková podstata pak zahrnuje další dvě podskupiny:

1. jiné úmyslné jednání proti dobrým mravům, neuvedené v § 47c odst. 2 písm. a), v souvislosti se soustavností nebo opakovaným jednáním proti dobrým mravům
2. jiné úmyslné jednání proti dobrým mravům, neuvedené v § 47c odst. 2 písm. a), v souvislosti s podstatným narušením možnosti získat standardní znalosti a dovednosti absolventa daného studijního programu.

Jednání účastnice nad všechnu pochybnost, a to ostatně plyne i ze stanoviska přezkumné komise UP, plně naplňuje výše uvedený bod 1. a jak již bylo jednou řečeno, není předmětem řízení řešit a zkoumat to, zda získala standardní znalosti a dovednosti absolventa daného studijního programu.

Rovněž se správní orgán rozhodl neprovést výslech osoby navrhované účastnicí řízení ([REDACTED]), neboť tato nebyla přítomna (jak plyne z vyjádření účastnice řízení) přímému konání součásti státní zkoušky ([REDACTED]) tzn., nebyla dle dostupných informací přítomna ve zkušební místnosti tedy při přípravě na zkoušení a při zkoušení samotném. Tato osoba tedy nemůže ničeho vypovědět o průběhu přípravy ke zkoušení, či zkoušení.

Dále se účastnice řízení stejně jako její právní zástupce vyjadřuje k osobě zaslatele a hodnotí jeho pohnutky, které ho měly vést k zaslání podnětu ze dne 21.3.2018 k zahájení řízení o vyslovení neplatnosti vykonání státní závěrečné zkoušky. K těmto vyjádřením je ovšem nutné podotknout, že jsou zcela nerelevantní. Osoba zaslatele, jeho vystupování či trestněprávní minulost nemůže nijak ovlivnit fakt, že účastnice řízení si od něj na základě předmětné nahrávky telefonického hovoru nechala „napovídat“ odpovědi na otázky součásti státní zkoušky. To, zda podnětu ze dne 21.3.2018 k zahájení řízení o vyslovení neplatnosti vykonání státní závěrečné zkoušky je mstou zaslatele vůči účastnicí řízení, či zda k zaslání podnětu ze dne 21.3.2018 k zahájení řízení o vyslovení neplatnosti vykonání státní závěrečné zkoušky vedly zaslatele jiné pohnutky, není předmětem zkoumání a předmětem tohoto řízení.

Dle § 42 správního řádu platí, že „Správní orgán je povinen přijímat podněty, aby bylo zahájeno řízení z moci úřední“. Rozhodující správní orgán tedy vyvozuje, že může podnět učinit kdokoli a správní orgán je povinen podněty, aby bylo zahájeno řízení z moci úřední, přijímat a odpovídajícím způsobem na ně reagovat.

Rozhodující správní orgán by krátce ještě reagoval na vyjádření účastnice řízení, že textový prepis záznamu telefonního hovoru je důležitý pro posouzení, zda skutečně došlo k podstatnému narušení možnosti získat standardní znalosti a dovednosti absolventa daného studijního programu. Jak již bylo výše uvedeno předmětem řízení není posuzování standardních znalostí a dovedností absolventa - účastnice řízení daného studijního programu, jako se mylně domnívá ve svém vyjádření ze dne 6.5.2018. Její jednání bylo podřazeno pod jinou skutkovou podstatu.

Rozhodující správní orgán si však je vědom, že stěžejní otázkou v řízení je přípustnost či naopak nepřípustnost záznamu telefonního hovoru. Rozhodující orgán řádně zhodnotil stanovisko přezkumné komise UP a s jejími úvahami a závěry se zcela ztotožnil.

Stěžejním faktem je, a je nutné si tuto skutečnost přiznat, že není mnoho situací, kdy zisku záznamu telefonního hovoru předchází souhlas dotčené osoby a tato nahrávka je pořízena s jejím vědomím. Pořízení takové nahrávky se ovšem z logiky věci střetává s ústavně garantovanými právy jednotlivce. Tato garantovaná práva zaručuje zejména čl. 7 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) – „*Nedotknutelnost osoby a jejího soukromí je zaručena. Omezena může být jen v případech stanovených zákonem*“ a čl. 10 Listiny – „*(1) Každý má právo, aby byla zachována jeho lidská důstojnost, osobní čest, dobrá pověst a chráněno jeho jméno; (2) Každý má právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života; (3) Každý má právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě.*“ – a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) – „*(1) Každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence; (2) Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.*“ –. Mimo již zmíněná garantovaná práva není možné opomenout další ústavní střet při pořízení záznamu telefonního hovoru bez souhlasu a vědomí dotčené osoby s právem dle čl. 13 Listiny – „*Nikdo nesmí porušit listovní tajemství ani tajemství jiných písemností a záznamů, ať již uchovávaných v soukromí, nebo zasílaných poštou anebo jiným způsobem, s výjimkou případů a způsobem, které stanoví zákon. Stejně se zaručuje tajemství zpráv podávaných telefonem, telegrafem nebo jiným podobným zařízením.*“ Čl. 13 Listiny je v nálezu Ústavního soudu ze dne 22. 3. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 24/10 označen jako „*právo na informační sebeurčení*“.

Je však třeba si uvědomit a rovněž podotknout, že všechna výše zmíněná garantovaná práva nejsou neomezená, a spolu se souborem základních práv popsanych v čl. 13 Listiny (viz výše tzv. „*právo na informační sebeurčení*“) je tak možné je v odůvodněných případech omezit. Pro zmíněné omezení musí být dbáno čl. 4 odst. 4 Listiny (tzv. imperativ minimalizace zásahů do základních práv a svobod). – *Při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod musí být šetřeno jejich podstaty a smyslu. Taková omezení nesmějí být zneužívána k jiným účelům, než pro které byla stanovena.* –. Takové omezení však nesmí být svévolné a musí sledovat ústavně aprobovaný účel, jímž je ochrana jiného základního práva nebo veřejného zájmu.

Problematika limity použitelnosti soukromých nahrávek jako důkazu v rámci různých druhů řízení v zásadě stojí na základní otázce, a sice jak daleko je společnost ochotna zajít při naplňování zájmu společnosti na odhalení jednání rozporného s právními předpisy, konkrétně v řešeném řízení zisku vysokoškolského vzdělání, kdy k jeho dosažení bylo užito nepovolených prostředků, a v jakém rozsahu je pak společnost ochotna za tímto účelem omezovat, resp. porušovat základní lidská práva.

Dle názoru rozhodujícího orgánu v zásadě nelze a priori vyloučit možnost použití záznamu telefonního hovoru, pořízeného soukromou osobou i bez souhlasu ostatních účastníků takového hovoru, nicméně je zcela nezbytné tuto skutečnost vždy posuzovat i v rámci respektování již zmíněných práv chráněných Listinou (čl. 7, 10, 13) a Úmluvou (čl. 8) a i ochrany osobnosti upravená zejména v § 81 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*občanský zákoník*“) – „*(1) Chráněna je osobnost člověka včetně všech jeho přirozených práv. Každý je povinen ctít svobodné rozhodnutí člověka žít podle svého.; (2) Ochrany požívají zejména život a důstojnost člověka, jeho zdraví a právo žít v příznivém životním prostředí, jeho vážnost, čest,*

soukromí a jeho projevy osobní povahy.“ – a § 86 odst. 1 občanského zákoníku – „Nikdo nesmí zasáhnout do soukromí jiného, nemá-li k tomu zákonný důvod. Zejména nelze bez svolení člověka narušit jeho soukromé prostory, sledovat jeho soukromý život nebo pořizovat o tom zvukový nebo obrazový záznam, využívat takové či jiné záznamy pořizené o soukromém životě člověka třetí osobou, nebo takové záznamy o jeho soukromém životě šířit. Ve stejném rozsahu jsou chráněny i soukromé písemnosti osobní povahy.“ –.

Obecně lze tedy nyní částečně uzavřít, že bude nezbytné na přípustnost důkazu ve formě předmětné nahrávky aplikovat test proporcionality, který byl již v minulosti shrnut Ústavním soudem do tří kroků (vhodnost, potřebnost a proporcionalita), a to v modifikované podobě.

První krok testu proporcionality (tj. vhodnost neboli schopnost dosáhnout sledovaného legitimního cíle). Tento krok je při provedení důkazu předmětnou nahrávkou naplněn. Připuštěním předmětné nahrávky jako důkazu je primárně sledován cíl založený na zákonném oprávnění, přičemž tímto legitimním cílem je objasnění existující činnosti, která je v rozporu se zákonem o vysokých školách. Tento krok testu proporcionality je tedy úspěšně proveden.

Při druhém kroku je nutné velmi pečlivě zkoumat, zda provedení důkazu pomocí předmětné nahrávky je potřebným důkazním návrhem ve vztahu k základnímu právu. Z logiky věci tedy bude možné vyhovět jen tehdy, bude-li použit důkaz, který je k základnímu právu dotčené osoby co možná nejšetnější v porovnání s ostatními prostředky umožňujícími získat potřebné informace. V tomto kroku je tedy nutno se znovu přiklonit ke stanovisku přezkumné komise UP, protože míra šetrnosti zásahu do základního práva účastnice řízení je na nejvyšší možné úrovni a fakticky k žádnému zásahu do základního práva nedochází, resp. dochází k zásahu naprosto minimálnímu. Jediným jiným způsobem, jak mohlo být podvádění účastnice řízení jinak zjištěno, by bylo přichycení přímo při činu členem či členy zkušební komise součástí státních zkoušek. Po proběhnutí součástí státní zkoušky již nebylo jak zjistit, že účastnice řízení měla při skládání součástí státní zkoušky užít neoprávněných prostředků. Tento krok testu proporcionality je tedy rovněž úspěšně proveden.

Při třetím kroku testu proporcionality dochází k porovnání závažnosti obou kroků předchozích v kolizi stojících základních práv a je tedy zapotřebí zvažovat, zda újma na základním právu je přiměřená ve vazbě na zamýšlený cíl v podobě objasnění činnosti, která je v rozporu se zákonem o vysokých školách a právem chráněných zájmů.

Při aplikaci testu proporcionality bude proto ve druhém a zejména ve třetím kroku třeba vzít v úvahu tato specifická kritéria, a to:

- zda, se jedná o samostatně stojící důkaz anebo jsou k dispozici jiné důkazy,
- zda byla zaznamenána soukromá či veřejná událost,
- zda byl získaný materiál určen pro omezené použití či měl být dostupný široké veřejnosti,
- povaha konkrétního činu, pro který je vedeno řízení, a význam veřejného zájmu, který je chráněn příslušnou skutkovou podstatou dle § 47c zákona o vysokých školách,
- zda byl záznam pořizen bez souhlasu nebo se souhlasem nahrávané osoby,
- zda byl provedením záznamu sledován legitimní cíl nebo byl sledován cíl jiný,
- zda byl záznam využit jen pro nezbytně nutný účel nebo byl zneužit,
- zda se záznam týká výlučně činnosti, která má být jeho obsahem prokázána, nebo zda zachycuje i jiné soukromé události.

V návaznosti na výše uvedená a judikaturou vytčená kritéria je nutno říci, že předmětný záznam telefonního hovoru splňuje hned několik těchto kritérií, protože

- je jedním z důkazů a nikoli důkaz jediný,
- předmětným záznamem telefonního hovoru byla zaznamenána veřejná událost,
- získaný materiál s vysokou pravděpodobností neměl být dostupný široké veřejnosti (rozhodující správní orgán si není vědom, že by záznam telefonního hovoru měl být dostupný široké veřejnosti),
- povaha konkrétního činu účastnice řízení je zcela v protichůdné pozici k zájmu veřejnosti na ochraně dostatečné úrovně vysokoškolského vzdělání,
- provedením záznamu je sledována pouze snaha o řádné objasnění jednání účastnice řízení,
- zachycuje pouze činnost, která má být jeho obsahem prokázána

V posledním kritériu – zda byl provedením záznamu sledován legitimní cíl nebo byl sledován cíl jiný – (kritérium pořízení záznamu bez souhlasu nebo se souhlasem nahrávané osoby hodnoceno nebylo, protože závěr je zjevný) rozhodující správní orgán pak není schopen s určitostí tvrdit, která varianta bude splněna, nicméně se domnívá, že i u tohoto kritéria by mohla být zvolena varianta, která v testu proporcionality podpoří variantu o přípustnosti nahrávky telefonního hovoru. I přes tento nedostatek se rozhodující správní orgán domnívá, že i tento krok testu proporcionality je rovněž úspěšně proveden.

Závěrem – k otázce připuštění předmětné nahrávky jako důkazu – je nutné nicméně konstatovat, že v úvahách o možnosti užít utajený záznam telefonního hovoru pořízený zaslátelelem je třeba zohlednit, že vždy dochází ke střetu ústavně chráněných zájmů. Za situace, kdy je užití posuzovaného důkazního prostředku v zásadě přípustné, je zcela na místě uvážit, zda může ochrana soukromí a osobnostních práv účastnice řízení převážit nad zájmem společnosti na objasnění a potrestání jejího deliktního jednání. Dle názoru rozhodujícího správního orgánu v řešeném případě nedošlo k pořízení nahrávky za účelem narušení soukromí účastnice řízení, ale ve snaze o prokázání deliktního jednání účastnice řízení. Proto pořízením předmětné nahrávky nedošlo k nepřijatelnému zásahu do práv vymezených Listinou, Úmluvou a užití předmětné nahrávky je v rámci řízení přípustné. Opačný názor by nutně vedl k nutnosti zastavení řízení dle § 47c odst. 5 zákona o vysokých školách, kdy platí, že „*Neshledá-li rektor důvody pro vyslovení neplatnosti státní zkoušky nebo její součásti nebo obhajoby disertační práce podle odstavce 2, řízení o vyslovení neplatnosti usnesením zastaví*“ a tudíž nemožnosti řádně posoudit jednání účastnice řízení, protože záznam telefonního hovoru je důkazem klíčovým. Nemožnost užití záznamu telefonního hovoru by UP vnímala jako nepřiměřenou restrikcí a návod pro další studenty.

K dalším důkazům založeným ve správním spise rozhodující správní orgán uvádí, že ze stanoviska členky zkušební komise státních zkoušek plyne, že sama poznává průběh státní zkoušky a hlasy jednotlivých členů zkušební komise včetně svého. Zároveň je ze soupisu otázek (č.l. 28 správního spisu) patrné, že kombinací otázek, která byla i zjevně slyšitelná na záznamu telefonního hovoru, si žádný jiný student příslušné zkušební komise v ten den nevylosoval.

Pokud se pak právní zástupce uchyluje k tvrzení, že řešenou deliktní činnost zaslátel osobně inicioval a lze jistě důvodně pochybovat i o vlastní autenticitě záznamu samotného, neboť zaslátel je výrobou domnělých důkazních prostředků chronicky znám, pak rozhodující orgán konstatuje následující.

Rozhodující správní orgán znovu odmítá jakkoli hodnotit osobu zaslátel, protože toto není předmětem řízení, přičemž stejně je nutno přistoupit i ke způsobu zisku předmětné nahrávky (pomocí jakého programu či aplikace). Dále pak ze zaslanych vyjádření účastnice řízení ani právního

zástupce účastnice řízení nikterak neplyne, a ani toto rozhodujícím správním orgán v rámci řízení prokazatelně nezjistil, že by řešené jednání účastnice řízení inicioval sám zasilatel.

Míru autenticity předmětné nahrávky pak rozhodující správní orgán žádnému expertnímu posouzení nepodrobil. Účastnice řízení ani sám právní zástupce na žádné nesrovnalosti, vložená slova či věty, příp. „sestříhání“ předmětné nahrávky neupozornili. Příkladmo uvedené či podobné technické úpravy záznamu telefonního hovoru nezjistili během opakované reprodukce záznamu telefonního hovoru ani členové přezkumné komise UP, členka komise státních zkoušek (ta naopak prohlásila, že *...taťo skutečně zachycuje průběh zkoušení ... v rámci státní závěreční zkoušky...*), ani rozhodující správní orgán. Ten tedy s ohledem na existující okolnosti má za to, že předmětná nahrávka skutečně zachycuje průběh zkoušení účastnice řízení v rámci součásti státní zkoušky dne [REDAKCE]. Předmětný záznam telefonního hovoru je plynulý, průběh logický a návazný a jak již bylo uvedeno výše, v řadě situací je zcela zjevná a nepochybná interakce zasilatele a účastnice řízení. To, že hovor proběhl ostatně připouští sama účastnice řízení, byť způsob vzniku předmětné nahrávky označuje jiný (hovor mohl proběhnout neukončením hovoru, příp. mylným zpětným vytočením předchozího volaného čísla z jejího mobilního telefonu), než jaký uvádí zasilatel.

S ohledem k doposud uvedenému a po zvážení všech okolností řízení a důkazů, kdy důkazy byly posouzeny jednotlivě i ve vzájemných souvislostech, došel rozhodující orgán k závěru, že bylo bez nejmenších pochybností naplněno to, že účastnice řízení při vykonání součásti státní zkoušky dne [REDAKCE] jednala tak, že v důsledku jiného úmyslného jednání proti dobrým mravům, neuvedeného v § 47c odst. 2 písm. a) zákona o vysokých školách, nesplnila nebo splnila jen zdánlivě podmínky nebo předpoklady stanovené zákonem o vysokých školách, studijním programem nebo Studijním a zkušebním řádem UP, vnitřního předpisu UP č. A-10/2011-ÚZ03 pro konání a úspěšné vykonání součásti státní zkoušky, přičemž šlo o jednání soustavné. Z tohoto důvodu bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí, přičemž v souladu s § 47e odst. 4 zákona o vysokých školách účastnici řízení postavení studenta nevzniká a ani nebyly shledány žádné okolnosti hodné zvláštního zřetele, které by mohly odůvodnit možnost, aby účastnici řízení dnem nabytí účinnosti rozhodnutí vzniklo právo na zápis do studia.

Poučení:

Toto rozhodnutí je konečné a opravný prostředek proti němu není přípustný.

prof. Mgr. Jaroslav Miller, M.A., Ph.D.
rektor